

SJÖSJUKA, f. sing. En opasslighet, som till sjös angriper icke sjövana personer.

SJÖSKADA, f. 1. Den skada, som under en sjöresa drabbar skepp eller laddning, eller begge tillsammans.

SJÖSKADAD ell. **SJÖSKADD**, a. 2. Som lidit sjöskada.

SJÖSKATA, f. 1. Se *Strandskjura*.

SJÖSKOLA, f. 1. Undervisningsanstalt för dem, som egna sig åt sjöfarten.

SJÖSKUM, n. sing. Ett slags vattenhaltigt, lerfritt silikat, mjukt, något segt, gul- eller gråhvit, flottigt för känslan, och af hvilket förarbetas piphufvuden. — *Ss. S-spipa*.

SJÖSLAG, n. 3. Afgörande drabbning emellan tvänne eller flera örlogsflotrar.

SJÖSLAGEN, a. 2. neutr. — *et*. Säges om varor, som på sjöresa blifvit skadade af fuktighet eller väta.

SJÖSLAGTNING, f. 2. Se *Sjöslag*.

SJÖSLÄNDA, f. 1. Insekt af sländorna, lik en maljfjäril, med grå och fläckiga vingar; uppehåller sig allmänt vid sjöar. *Phryganea*.

SJÖSOLDAT, -sälldat, m. 3. Soldat, som tjänstgör ombord på ett örlogsfartyg.

SJÖSPÖKE, n. 4. Spöke, som förmenas under olika skepnader visa sig på hafvet för sjöfarande.

SJÖSTAD, m. 3. pl. — *städer*. Stad, belägen vid haf eller sjö.

SJÖSTAT, m. 3. Stat, belägen vid hafvet.

SJÖSTJERNA, f. 1. Ett släkte af Stråldjuren. *Asterias*.

SJÖSTRÅLE, m. 2. pl. — *strålar*. Se *Hafsnässla*.

SJÖSTYCKE, n. 4. Målning, som föreställer haf eller sjö, hamnar, sjöträffningar, m. m.

SJÖSYN, f. 3. Ett slags lufifenomen, då det land, hvarpå åskådaren befinner sig, afspeglas i luften.

SJÖSVAMP, m. 2. Svamp, som växer i hafvet.

SJÖSÄF, m. sing. En art Säf. *Scirpus lacustris*.

SJÖTERM, -tärrm, m. 3. Uttryck, som brukas af sjömän.

SJÖTJENST, f. 3. Tjänst eller tjänstgöring vid en flotta.

SJÖTRÄD, n. 3. Se *Hafskork*.

SJÖTULL, m. 2. eller

SJÖTULLSKAMMARE, m. 2. pl. — *kamrar*. Tullkammare i stapelstad för tullbehandling af inkommande eller utgående varor.

SJÖTULLSMEDEL, n. 3. pl. De penningmedel, som uppbäras af en sjötullskammare.

SJÖTULLSRÄTT, m. 3. Så kallades tillförene särskilda domstolar i konfiskationsmål m. m., som hörde till tullärender.

SJÖTUPP, m. 2. Ett slägte af de taggfeniga fiskarna. *Trigla*.

SJÖTÅG, n. 3. Krigståg till sjös.

SJÖUR, n. 3. Se *Kronometer*, 1.

SJÖVAN, a. 2. Som genom sjöresor vant sig vid att tåla ett fartygs rörelser, utan att blifva sjösjuk.

SJÖVANA, f. sing. Egenskapen att vara sjövan.

SJÖVARG, m. 2. Se *Hafsvarg*.

SJÖVETENSKAP, f. 3. Se *Sjömannavetenskap*.

SJÖVEXEL, m. 2. pl. — *vexlar*. Ett skuldebref, utfärdadt för ett erhållet lån å afskeppade varor, att af låntagaren gäldas å utsatt dag å destinationorten.

SJÖVIND, m. 2. Se *Hafsvind*.

SJÖVÄG, m. 2. 1) Väg på frusen sjö. — 2) *S-en*, på fartyg eller båt, medelst segling, rodd o. s. v.; sjöledes. *Fara, resa s-en*.

SJÖVÄSENDET, n. sing. def. Allt hvad till sjöfarten hör.

SJÖVÄPPE, n. 4. Se *Sjöborre*.

SJÖVÄRENDE, n. 3. o. 4. Ärende, som hör till sjöväsendet. Brukas mest i plural. *Minister för s-rna*.

SKABB, m. sing. Ett slags smittsam utslags-sjukdom på kroppen, förenad med klåda. — *Ss. Skabbaktig, -artad*.

SKABBA, v. a. 1. (fam.) *S. ned*, besmitta med skabb.

SKABBIG, a. 2. Besmittad med skabb. — *Skabbighet*, f. 3.

SKABBLUS, f. 3. pl. — *löss*. Se *Skabbmott*.

SKABBMOTT, n. 3. Ett släkte af Qualstren, som fortplantar skabben hos människor och djur. *Sarcoptes*.

SKABRAK, **SKACKRA**, m. n., se *Schabrak*, *Schackra*, &c.

SKABRÖS, -ös, a. 2. (lat. *Scabrosus*) Sårande för anständigheten, anstötligt.

SKACKEL, se *Skakel*.

SKADA, v. a. 1. (I impf., sup. o. part. p. äfven efter 2 konj.) Göra, tillfoga, orsaka, skada. *S. en bok. Vagnen blef illa s-d, då vi körde emot. S. en kropplem. S. någon till kroppen. S. ens goda namn och rykte. Det s-r honom icke.* (Absolut) *Det s-r inte. Det s-r ej att försöka, det går an att... — S. sig*, v. r. Orsaka sig sjelf skada. *Han s-r sig sjelf mest.*

SKADA, f. 1. 1) Hvarje slags ondt, som tillfogas eller träffas oss; förlust. *Göra, tillfoga någon s. Lida s. Ersätta, bota s-n. Få s-n ersatt. Ta sin s. igen. Till min s. Det ländar mig till s. Binda s-n vid sill ben, se Ben, 3, b.* (Ordspr.) *Af s-n blir man vis, då man genom erfarenhet lidit skada, tar man sig en annan gång bättre till vara. — Syn.* Men, Förlust, Afbräck, Nackdel, Knäck, Förfång. — 2) Verkan, hvarigenom något förstöres eller blir mer eller mindre odugligt, onyttigt. *Regnet, haglet har gjort mycken s. på säden. S. på skepp eller gods. Taga s., blifva skadad, skämd, mer eller mindre förderfvad, förstörd. Det är s. på..., säges, då man vill beklaga person eller sak af värde, som går eller gått förlorad, blifvit förderfvad, eller har något betydande fel. Det är s. på den gossen, att han är begifven på spel. — 3) Organiskt ondt, sår, sjukdom, åkomma. *Han har fått en s. i benet. — 4) Säges fam. om någonting beklagligt, ledsamt, förtretligt. Det är s., att han ej är rik. Det vore mycken s., just s., om... — Skadande*, n. 4.*

SKADEDJUR, n. 3. Skadligt djur. *Vargen är ett s.*

SKADEERSÄTTNING, f. 2. Ersättning, godtgörelse för liden skada.

SKADEFRÖJD, f. sing. Se *Skadeglädje*.

SKADEGLAD, a. 2. Glad öfver andras skada.

SKADEGLÄDJE, f. sing. Glädje öfver andras skada.

SKADESLÖS, a. 2. 1) Som fått skadestånd. *Hålla en s. för något, godtgöra någon en liden skada, förlust. — 2) Oskadd. Komma s. ifrån en sak. — Skadeslöshet*, f. 3. — *Skadeslöst*, adv.

SKADESTÅND, n. 3. Se *Skadeersättning*. *Han blef dömd att gifva köranden 100 R:dr i s. för de förstörda sakerna.*